

'No cometràs adulteri', de Blanca Llum Vidal

lve lveudelsllibres.cat/noticia/96801/no-cometras-adulteri-de-blanca-llum-vidal

Blanca Llum Vidal | Fragmenta Editorial

Si creus en el periodisme independent i en valencià, agermana't a La Veu. A més, ara podràs desgravar-te fins el 100% de la teua aportació. [Informa-te'n ací](#).

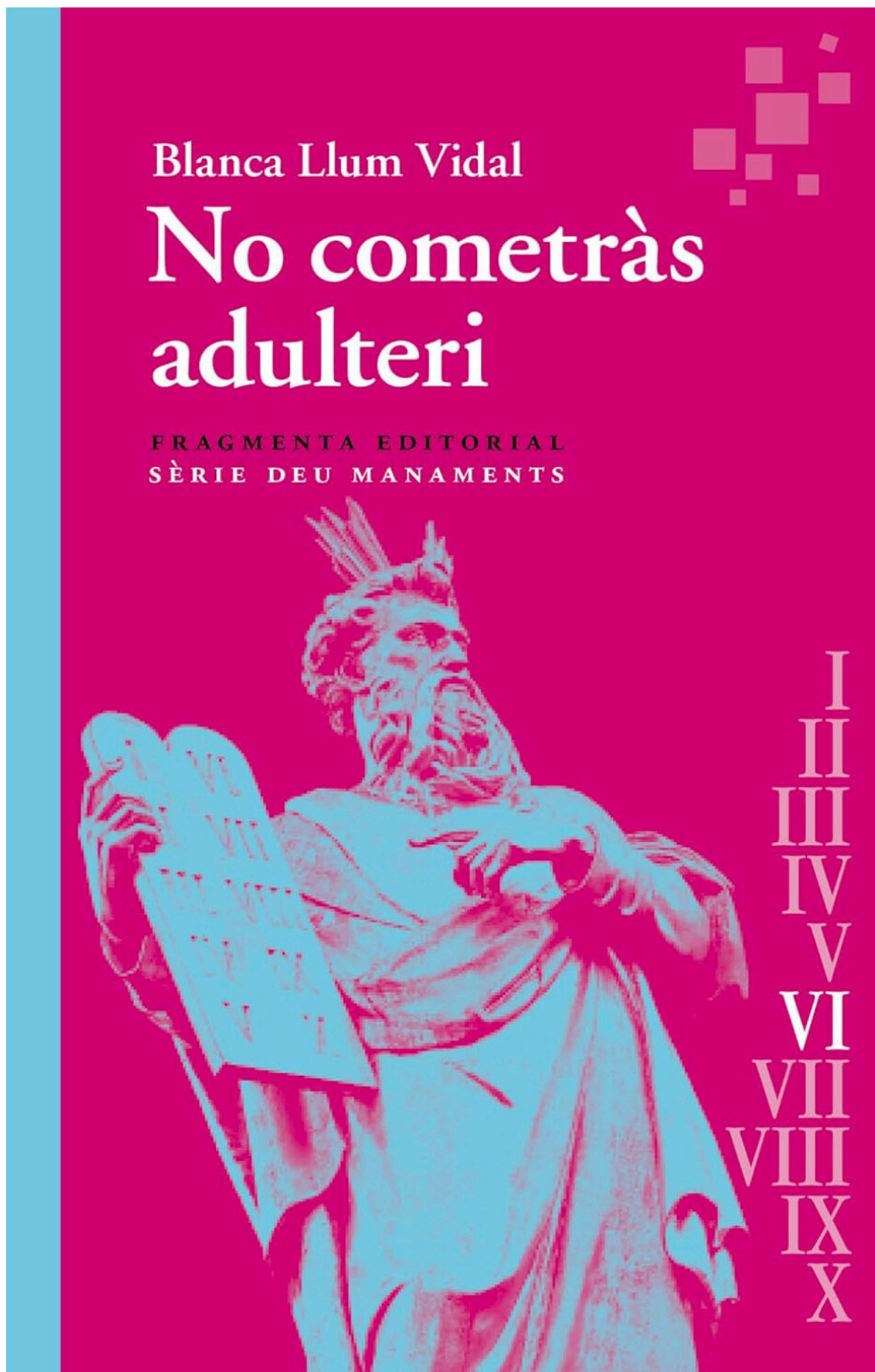
“No cometràs accions impures” és l'enunciat que ens van ensenyar del 6é manament per a l'Església catòlica, i 7é per a altres religions que també deriven de la Bíblia. És l'equivalent a “No cometràs adulteri”, però amb un enunciat una mica edulcorat. Un eufemisme que, segurament, es va imposar pensant en la tendra edat en què els infants reben la catequesi, quan parlar de desig sexual no és adequat.

Ni parla únicament del fet sexual perquè, com diu l'escriptora: “amb la paraula és pot ser més infidel que follant”. Més aviat, representa una reflexió per a un possible replantejament d'alguns vincles que es suposen obligats.

Devien pensar els redactors en aquella màxima de Wittgenstein que afirma que “els límits del meu llenguatge són els límits del meu món”. D'aquesta manera, devien confiar que com més tard s'introduïra en el llenguatge de les criatures un mot, més garanties tenien que no el portarien a terme. Certament, el nom fa la cosa, però també passa que, pel que fa a les emocions, a les passions, els éssers humans no ens parem a pensar sempre que el fet d'experimentar-les haja d'estar delimitat perquè estiguen catalogades en el nostre registre verbal particular. Així, aquest 6é – o 7é– manament, censura la relació sexual del marit o la muller amb algú que no siga el cònjuge.

Blanca Llum Vidal reflexiona sobre aquesta imposició que forma part del decàleg moral de les religions abrahàmiques i que apareixen els llibres de l'Èxode i el *Deuteronomi*. L'assaig forma part de la sèrie Deu manaments que dedica Fragmenta Editorial a aquest conjunt de lleis religioses. L'incompliment d'aquestes lleis, per tant, constitueix un pecat —i no dels venials, segurament—, que depèn el moment i el lloc representa un delicte.

De fet, a l'estat espanyol, l'adulteri va ser delicte fins a l'any 1978, quan es van derogar els articles 449 a 452 del Codi penal, que castigaven l'adulteri i l'amistançament. Ara bé, l'adulteri només el podien cometre les dones i les condicions de l'amistançament —per als homes— eren prou més difícils de provar. Fins i tot, en la paraula —*adulteri* de “falsificar”, “corrompre”, enfront d'*amistançament*, d’“amistat”— les dones eixien perdent.

Blanca Llum Vidal, *No cometràs adulteri*, Fragmenta (2024)

Autoritats del món del pensament i l'art que han tractat aquesta mateixa temàtica i l'han reflectida implícitament o explícitament en la seua obra, com ara Freud, Pasolini, Duras, Celan, Marçal, Camus, Rodoreda, Raillard, Miró o Brossa.

La tesi de l'autora no és una apologia de la infidelitat —tal com s'entén el terme convencionalment dins de les relacions de parella—, ni parla únicament del fet sexual perquè, com diu l'escriptora: “amb la paraula és pot ser més infidel que follant”. Més aviat, representa una reflexió per a un possible replantejament d'alguns vincles que es suposen obligats i que, al capdavall, com tantes altres coses, no són més que un constructe social i cultural que, sovint, contraria la naturalesa humana.

La primera part de l'assaig, “L'adulteri amb imatges”, es divideix en tres apartats on l'autora compara, analitza el fet de l'adulteri —terme del qual defuig per la seua connotació negativa per a la moral tradicional— a partir d'objectes o paraules: teranyina, embut, normal, bena, *strapon*; i d'imatges, com un quadre. Un discurs creat amb un llenguatge molt entenedor, podríem pensar per alguns dels exemples que fins i tot amb termes poc habitual dins d'una certa formalitat, com ara *follar*, *squirting*, *strapon* i algun element més de l'univers sexual, que no és de cap manera una narració banal ni poc treballada.

A la vora d'aquestes referències, n'apareixen d'altres que fins i tot requereixen per part del lector un exercici de documentació, si es vol entendre el sentit en la seua totalitat, i una mostra que l'autora ha convertit en reflexió pròpia una tesi assolida a partir d'un bagatge important de lectura i experiències artístiques interdisciplinàries. De fet, la comparació i al·lusió a títols i autors és contínua i variada, autoritats del món del pensament i l'art que han tractat aquesta mateixa temàtica i l'han reflectida implícitament o explícitament en la seua obra, com ara Freud, Pasolini, Duras, Celan, Marçal, Camus, Rodoreda, Raillard, Miró o Brossa; o teòrics que han centrat el seu estudi en les respostes i actuacions dels cossos davant el desig i el sexe, com ara Roger Daudom, Marta Segarra o Maria Llopis.

Víctor Català. La vida i l'obra de l'escriptora modernista presenta, per a Llum Vidal, moltes proves que la converteixen en una dona amb un pensament avançat al seu temps, que tracta aspectes el nom dels quals s'han encunyat anys després en sentit postmodern.

Tot aquest riu d'autoritats i teories desemboca en la segona part del relat, “L'adulteri amb un conte”, on —sense deixar de mostrar exemples d'històries com ara la de la poeta Marina Svetàieva, que reafirmen la seua línia argumental— se centra en Víctor Català. La vida i l'obra de l'escriptora modernista presenta, per a Llum Vidal, moltes proves que la converteixen en una dona amb un pensament avançat al seu temps, que tracta aspectes el nom dels quals s'han encunyat anys després en sentit postmodern. “Honni soít qui mal y pense” és el conte que justifica aquesta idea, tot i

fer un repàs de les principals històries i personatges de Caterina Albert, on també poden endevinar-se trets d'un treball i una concepció de les identitats amb què defineix el món i que la defineixen a ella mateixa.

No és casual, diu l'autora, la tria dels contes que precedeixen i segueixen l'esmentat, que conformen un triangle ben explícit de la visió que al voltant de l'adulteri té l'autora. D'una banda, el conte anterior parla del matrimoni –imprescindible perquè existisca l'adulteri–; i el posterior, d'un individu que va per lliure en tot, model que pot representar aquest tipus de relacions adúlteres.

Amb tot, seria difícil afirmar si aquesta lectura —molt atractiu— es constitueix com un text subversiu, com figura en la sinopsi de la coberta posterior, o una evidència de com hem interioritzat les restriccions, regles i clàusules morals, religioses i, en definitiva, artificials, com un fet “normal” i generalitzat. I que allò que passa en les estructures privades i més íntimes –la casa, el llit– no és casual i fortuït, sinó que respon a una construcció política i social que continua controlant i conduint l'individu cap als interessos de determinades esferes de poder. Amb un missatge final, això sí, encoratjador i esperançador per a la llibertat i el respecte: “Potser ser fidel de debò és la possibilitat de donar la volta a la gelosia animal. Potser ser fidel de debò és descobrir que el pacte amorós es pot convertir en una forma d'insubmissió radical.”

[Subscriu-te gratuïtament al nostre butlletí setmanal de novetats](#)